

indvindingsanlæg i Københavns kommune — d. v. s. forskellige industriindvindinger, idet Københavns Vandforsyning henter sit vand uden for Københavns kommune.

Hvad særligt angår den teknisk sagkyndige, som landvæsenkommissionen efter 1926-lovens § 2, stk. 5, altid skal antage i en vandindvindings sag, jfr. de almindelige bemærkninger afsnit 2, bestemmer 1926-loven, at de sagkyndige skal vælges blandt en række af indenrigsministeriet efter indstilling respektive fra Danmarks tekniske Højskole, Danmarks geologiske Undersøgelse og sundhedsstyrelsen udpegede særlige sagkyndige. I praksis hørte man forholdsvis hurtigt op med at benytte hygiejnisk sagkyndige. De fleste sagkyndige har været vandværksteknikere, nemlig civilingeniører, udpeget efter indstilling fra Danmarks tekniske Højskole, men der har dog også været adskillige geologisk sagkyndige. I KF § 5, stk. 5, foreslås, at indenrigsministeren fremtidig skal udpege alle sagkyndige efter indhentet udtalelse fra Danmarks tekniske Højskole, idet det anses for nødvendigt i alle sager at have vandværksteknisk bistand. Ønskes der herudover i en sag sundhedsmæssig eller geologisk bistand, kan der antages yderligere sagkyndige efter landvæsenretslovens §§ 31 og 46.

Amtsrådsforeningen i Danmark har i sin erklæring over KF udtalt betænkelighed ved at anbefale, at Danmarks tekniske Højskole skal udtale sig om de teknisk sagkyndige, da dette kan befrygtes at medføre, at de sagkyndige udelukkende udpeges blandt civilingeniører, eventuelt akademiingeniører, og der herved kan blive mangel på sagkyndige til vandindvindingsagerne.

Indenrigsministeriet skal om dette spørgsmål udtale, at den teknisk sagkyndige i praksis vil have hovedansvaret for landvæsenkommissionens bedømmelse af et vandværksprojekt, og at den teknisk sagkyndige derfor efter indenrigsministeriets opfattelse i alle sager om udførelse af vandværksanlæg må være en vandværkstekniker. Dette vil formentlig ofte være en civilingeniør eller akademiingeniør, men der vil også være mulighed for at antage en anden tekniker med tilstrækkeligt kendskab til vandværker. Er den foreslåede sagkyndige ansat under en offentlig vandforsyning, vil sagen om hans udpegnings formentlig altid indeholde en erklæring fra vedkommende vandforsyning; herudover vil der imidlertid kunne være tale om at udpege f. eks. stadsingeniører og vandværksdirektører, og man har ment det rigtigt at fastholde, at der altid skal indhentes en udtalelse fra Danmarks tekniske Højskole. I sager, der ikke drejer sig om

selve vandværksanlægget, men f. eks. alene om, hvorvidt grundvandet er tilstrækkeligt beskyttet, eller om der er vand nok i området til at forhøje indvindingsretten for et eksisterende anlæg, kunne der være spørgsmål om at anvende hygiejnisk eller geologisk sagkyndige i stedet for vandværksteknikere. Da vandværksteknikere imidlertid vil have en betydelig erfaring også i sådanne spørgsmål, og da det vanskeligt på forhånd kan ses, om sagen ikke også vil komme til at indeholde egentlig vandværkstekniske spørgsmål, finder man det rigtigt, at den teknisk sagkyndige altid skal være vandværkstekniker. Indenrigsministeriet finder det imidlertid rimeligt, at de for tiden fungerende, geologisk sagkyndige, der har betydelig erfaring i disse sager, også fremtidig skal kunne fungere som teknisk sagkyndige i vandindvindingsager; dette er foreslået i nærværende lovforslags 72, stk. 3.

Også i øvrigt kan indenrigsministeriet i det væsentlige tiltræde KF § 5. Med hensyn til landvæsenkommissionernes behandling af sagerne „efter reglerne i lov om landvæsenstretter“ må det være en følge af landvæsenretsloven, at også andre regler end sagsbehandlingsreglerne kommer til anvendelse, herunder reglerne i § 48 om fritagelse for at betale sagsomkostninger. Hvad særligt angår de teknisk sagkyndiges stilling i kommissionerne, er det indenrigsministeriets indtryk, at det har været en god ordning, at de teknisk sagkyndige alene har været medhjælpere for landvæsenkommissionerne og ikke egentlige medlemmer af kommissionerne, idet de sagkyndiges friere stilling i forhold til kommissionerne kan tænkes at have gjort det lettere for dem at mægle forlig.

§ 4 svarer herefter til KF § 5 med følgende ændringer:

Bestemmelserne i KF § 5, stk. 1, 2. og 3. pkt., om landvæsenkommissioner for vandindvindingsanlæg i Københavns kommune er udeladt. Reglerne om „faste“ landvæsenkommissioner for det store københavnske indvindingsområde, jfr. nærværende forslags § 5, vil nemlig medføre, at også sager om industrivandforsyningerne i Københavns kommune henlægges under den „faste“ kommission, og der vil derfor ikke blive indvindingsager tilbage til en særlig kommission for indvindingsanlæg i København. Betydningen af særlige landvæsenretsregler for København vil derfor kun blive, at der også i København skal udnævnes landvæsenkommissærer, som vil kunne indtræde i forskellige landvæsen- og overlandvæsenkommissioner til behandling af vandforsyningssager. En regel herom er optaget i nærværende forslags § 4, stk. 2. De pågældende landvæsenkommissærer skal i over-